

kellenék de nem birok
s horpaszom mint a cirok
lábam széjjel kampszom
ki erre jár meg(...)gyakjon!

szeder ajkam veri láz:
hercegem ki meggyaláz!

kinek se-mell-se-fenek
sárló pálló tetszenék
éjt-nap kívül fetrengék
s vasfarkából nem enged!"

sehol senki – sivatag
matrac élet – hivatnak

orvost papot – „hágja más:
mi egy anorexiás...?”
babfuttató babkaró
szépnél szebbet akaró

deszkamellú sovány lány
áll – megfordul – sóbálvány

Peer Krisztián

AUGUSZTUS

Borokon veszekedtünk,
választani képtelen: én
mindet akartam.
A környezet mediterrán,
értettem az eladó nyelvén,
közelünkben tudtam a tengert,
ott kettesben sohasem –
felébredek *melléd*.
Melegedtől fulladozom.
Csiklandó kicsi kígyók –
egész testemről a víz.
Evilági, steril fényével a hűtő
visszahelyez végképp.
A kő hidege a tej hidegével.
(Forgok a térben, ha befogtak:

testnyi térfogat.
A hűtő hangja a tenger.)
Ébren, magamról megfeledkezőben
felébreszt, hogy *ott* vakaródom.
Ritmusa változik, értelmet nyer mozgás,
a szobából hallom szuszogásod.
Pontosan így az elfeledendő,
félre-félig éjszakán,
mikor lehettem volna végre,
miről meséltem, hogy vagyok:
férfi – de nem.
Pont amitől félnem lehetett,
és amitől ezután már félni fogok.
Átadtam a büntudatot.
Áltattam magamat.
Mentegetőztem, belegabalyodtam,
ezt majd mai ésszel rosszabb lesz felidézni,
mint azt, amiért.
Női ösztön, megbocsátás,
burkolt, de csillapíthatatlan
károkozó várakozás,
úgy tenni, mintha úgy tehetnél,
mintha semmi se lenne
ennél természetesebb.
Pedig de, de, de.
Pedig a libabőrös kicsi test
elárvulva a másik takargatása által
se szép, se férfias, se gyermeki:
lemeztelenedésben kiszenvedett,
hogy bizonyítsa: valódi,
mint egy isten, teljesítsen,
ízlelgesse utólag.
(Szó sem volt szerelemről, akkori ésszel akkora baj, ma meg már
annyira mindegy.
Mindegy lenne, ha újra.)
Gondosan kiválasztott zenére töksötétben
hullámmozgó élményanyag helyett az ok
közös keresése a fényben.
Mai ésszel: félelem attól, hogy nem akarhatom azt (ezt) igazán.
Ezután szerelemmel.
Mentem az alvó
idegen mellől ki a konyhába.
Végezni magammal a csöndben
(hallhassam szuszo... lihegésed)
– tudjam: bár nem lettem, most is vagyok –
még annyi időbe se teltt:
megfojtson a csönd, ha
tovább magamban folytatom.